

Стефанъ Гидиковъ.

Пѣвецъ на възраждането.

Той се връща отъ Русия въ своята поробена родина тъкмо въ годинитѣ, когато се разгаряха борбитѣ противъ гърцизма, когато събудениятъ вече националенъ духъ почваше да се организира противъ двойното иго — духовно и материално, — фанариотско и турско. Завръща се въ родния си градъ подъ едната мисца съ книгитѣ на просвѣтата, за да влѣе българска пробуда и славянска наука въ свѣстѣта на народа, а подъ другата — съ нераздѣлната цигулка, на която ще излива стройнитѣ изблици на своята романтична душа. Той заварва стари и млади, гръкомани и националисти, една още малокултурна и невѣжествена срѣда, раздѣлена на лагери, въ която кипи, макаръ още смжтенъ и луташъ се, но вече събуденъ и разгоренъ народностенъ духъ. Вsrѣдъ нея Чинтуловъ, облѣгнатъ на младитѣ, се запретва да внесе смисленостъ и просвѣта, по-високо ръководно начало. Но вмѣсто богословие и хладна наука, отъ сантименталната му душа се открѣхватъ свѣжи и чудни по мелодичността си за тая тъмна епоха звуци на бунтовническа пѣсень, гладки и стройни стихове за родина, за Балканъ, за юначество, за минало величие, за беззаветно родолюбие, — че най-послѣ и интимни трепети на самотно поетично сърдце.

Възкжсь, пѣленъ, набитъ по тѣло, разположенъ, привѣтливъ, гостолобивъ, но и нѣкакъ тжженъ и самотенъ по духъ, донесълъ отъ Русия едно по-